

พระธรรมดาเนียล - บทที่หนึ่งร้อยสิบสาม

การเปิดเผยการประยุกต์ใช้คำพยากรณ์สามชั้น: การเข้าใจความสำคัญของวันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 2001 ในบริบทพระคัมภีร์

Jeff Pippenger
2024-03-03

เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงนำประชากรแห่งวาระสุดท้ายของพระองค์กลับไปสู่ "ทางเก่า" ของเยเรมีย์ เมื่อวันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 2001 พระองค์ก็ได้ทรงกำหนดหลักเกณฑ์แห่งการประยุกต์ใช้คำพยากรณ์สามชั้นไว้แล้ว

พระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า "เจ้าทั้งหลายจงยืนอยู่ตามหนทางทั้งหลาย และจงมองดู จงถามถึงวิถีโบราณว่าหนทางอันใดอยู่ที่ไหน แล้วจงดำเนินในหนทางนั้น แล้วเจ้าทั้งหลายจะพบความสงบพักผ่อนสำหรับจิตวิญญาณของตน แต่เขาทั้งหลายกล่าวว่า 'เราจะไม่ดำเนินในหนทางนั้น' อีกทั้งเราได้ตั้งคนยามไว้เหนือเจ้า โดยกล่าวว่า 'จงฟังเสียงแตรเถิด' แต่เขาทั้งหลายกล่าวว่า 'เราจะไม่ฟัง'" เยเรมีย์ 6:16, 17

เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงนำประชากรของพระองค์กลับสู่หนทางดั้งเดิม พวกเขาจะพบการพักสงบ (ฝนปลายฤดู) และบรรดาเย้าก็ได้รับมอบข่าวสารแห่งแตรในเวลานั้น บรรดาผู้เผยพระวจนะทั้งสี่ล้านซึ่งบังถึงบ้านปลายแห่งยุคสุดท้ายอย่างชัดเจนที่สุด ดังนั้นข่าวสารแห่งแตรของยุคสุดท้ายจึงเป็นแตรสุดท้าย ซึ่งคือแตรที่เจ็ด ซึ่งคือวิบัติประการที่สาม

เมื่อประชากรของพระองค์ในยุคสุดท้ายเริ่มดำเนินอยู่ในวิถีโบราณนั้น จึงเป็นที่ตระหนักว่าลักษณะของวิบัติประการแรกได้ซึ่งระบุผู้นำทางประวัติศาสตร์เชิงสัญลักษณ์ผู้หนึ่งโดยเฉพาะ (Mohammed) และว่าวิบัติประการที่สองก็ได้กระทำเช่นเดียวกัน (Osman) ได้มีการค้นพบว่าแตรทั้งสี่ประการแรกต่างก็มีผู้นำเชิงสัญลักษณ์เฉพาะเพื่อระบุแตรนั้น ๆ และต่อมาจึงเป็นที่ตระหนักว่า Osama bin Laden คือผู้นำเชิงสัญลักษณ์ของวิบัติประการที่สาม.

มุฮัมมัดมีความเกี่ยวข้องกับอาระเบีย และออสมันเป็นสัญลักษณ์ของจักรวรรดิออตโตมันในตุรกี และไอซามาบิน ลาเดนเป็นตัวแทนของการก่อการร้ายอิสลามทั่วโลก แม้ว่าเขา เช่นเดียวกับมุฮัมมัดจะเป็นชาวอาหรับก็ตาม

ยังเป็นที่ยอมรับด้วยว่า วิบัติประการที่หนึ่งได้ทำอันตรายแก่กองทัพแห่งโรม และวิบัติประการที่สองได้สังหารกองทัพแห่งโรม ต่อมา วันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 2001 จึงเป็นที่ตระหนักว่าเป็นจุดซึ่งอิสลามแห่งวิบัติประการที่สามได้ทำอันตรายแก่กองทัพแห่งโรม (สหรัฐอเมริกา) แต่ในเวลาของกฎหมายวันอาทิตย์ มันจะสังหารกองทัพแห่งโรม ขณะที่สหรัฐอเมริกามาถึงบทธวสานของตนในฐานะอาณาจักรที่หกแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ และยอมมอบอธิปไตยแห่งชาติของตนแก่สหภาพสามฝ่ายของพญานาค สัตว์ร้าย และผู้พยากรณ์เท็จ

เป็นที่ยอมรับกันว่าสหรัฐอเมริกาคือสัตว์ร้ายที่ขึ้นมาจากแผ่นดินซึ่งมีเขาสองเขา ลักษณะเชิงพยากรณ์ประการสำคัญประการหนึ่งของสัตว์ร้ายจากแผ่นดินคือ มันเปลี่ยนจากลูกแกะเป็นพญามังกร ในเชิงพยากรณ์ เขาเป็นสัญลักษณ์แทนกำลังและกำลังของสัตว์ร้ายจากแผ่นดินนั้นคือระบอบสาธารณรัฐและนิกายโปรเตสแตนต์ ซึ่งถูกแสดงไว้เป็นเขาสองเขาของสัตว์ร้ายจากแผ่นดิน แต่บัดนี้ในยุคสุดท้าย กำลังทั้งสองของสัตว์ร้ายจากแผ่นดินได้เปลี่ยนไปเป็นอำนาจทางทหารและอำนาจทางเศรษฐกิจ เมื่อวันที่ 11

กันยายน ค.ศ. 2001 อิสลามแห่งวิบัติประการที่สามได้โจมตีแผ่นดิน

ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของสัตว์ร้ายจากแผ่นดิน โจมตีเพนตากอน ซึ่งเป็นสัญลักษณ์แห่งอำนาจทางทหารของมัมและโจมตีตึกแฝดในนครนิวยอร์ก ซึ่งเป็นสัญลักษณ์แห่งกำลังทางเศรษฐกิจของมัม

เมื่อได้ตระหนักด้วยว่า ทั้งประวัติช่วงเริ่มต้นของวิบัติประการที่หนึ่ง และประวัติช่วงสิ้นสุดของวิบัติประการที่สองต่างก็ได้เสนอภาพประกอบของการประทับตราคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน จึงเป็นที่เข้าใจว่าเมื่อวิบัติประการที่สามมาถึง เมื่ออาคารใหญ่ทั้งหลายของนิวยอร์กถูกทำให้พังทลายลง ก็เป็นที่ระบุชัดว่ากระบวนการประทับตราคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว

“บัดนี้ม่คากกล่าวออกมาว่าข้าพเจ้าได้ประกาศว่านครนิวยอร์กจะถูกกวาดล้างไปด้วยคลื่นยักษ์กระนั้นหรือ? สิ่งนี้ข้าพเจ้าไม่เคยกล่าวเลย ข้าพเจ้าได้กล่าวไว้ว่า

เมื่อข้าพเจ้ามองดูอาคารใหญ่โตที่กำลังก่อสร้างขึ้นที่นั่น ชั้นแล้วชั้นเล่า ข้าพเจ้ากล่าวว่า

‘จากอันน่าสะพรึงกลัวเพียงใดจะเกิดขึ้น

เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงลุกขึ้นเพื่อทรงเขย่าแผ่นดินโลกอย่างรุนแรงยิ่ง! แล้วถ้อยคำแห่งวิวรณ์ 18:1-3

จะสำเร็จเป็นจริง’ วิวรณ์บทที่สิบแปดทั้งหมดเป็นคำเตือนถึงสิ่งที่จะมาถึงเหนือโลก

แต่ข้าพเจ้าไม่มีความกระจำงโดยเฉพาะเกี่ยวกับสิ่งที่จะมาถึงเหนือนครนิวยอร์ก

นอกจากที่ข้าพเจ้าทราบ

วันหนึ่งอาคารใหญ่โตที่นั่นจะถูกโค่นลงด้วยการพลิกผันและการคว่ำลงแห่งฤทธานภาพของพระเจ้า

จากความสว่างที่ประทอนแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าทราบว่าความพินาศมีอยู่ในโลก

เพียงพระเจ้าจะคำเดียวจากองค์พระผู้เป็นเจ้า เพียงการทรงแต่งตั้งด้วยฤทธานภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์โครงสร้างอันมหึมาเหล่านี้ก็จะพังทลายลง

ฉากเหตุการณ์นี้จะเกิดขึ้นซึ่งความน่าสะพรึงกลัวของมัมนั้นเกินกว่าที่เราจะจินตนาการได้” Review and Herald, July 5, 1906.

“ความเสื่อมทรามที่มีอยู่ในโลก” คืออุปนิสัยของศาสนาอิสลาม

เพราะอุปนิสัยของมัมถูกพรรณนาไว้ว่าเป็นอปอลลิออนและอับบัตตอนในวิวรณ์ บทที่เก้า ข้อสิบเอ็ด

และพวกมัมมีกษัตริย์องค์หนึ่งปกครองเหนือมัม คือทูตสวรรค์แห่งเหวลึกไรกันบึง

ผู้ซึ่งมีนามในภาษาฮีบรูว่า อับบัตตอน แต่ในภาษากรีกมีนามว่า อปอลลิออน วิวรณ์ 9:11 (เก้า สิบเอ็ด)

ความหมายของนาม หรืออุปนิสัย ของกษัตริย์ผู้ปกครองอิสลาม ทั้งในภาษาฮีบรูและภาษากรีก

ดังที่แสดงไว้โดยชื่อทั้งสอง คือ “ความตาย” และ “ความพินาศ” ซึ่งได้มาถึงในวันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 2001

เมื่ออาคารใหญ่โตแห่งนครนิวยอร์กถูกโค่นลง ณ จุดนั้น พระธรรมวิวรณ์ บทที่สิบแปด ข้อหนึ่งถึงข้อสามได้เริ่มสำเร็จเป็นจริง.

เป็นที่ยอมรับกันว่า การกล่าวถึงมนุษย์เถื่อนแห่งอิสลามเป็นครั้งแรกในพระธรรมปฐมกาลนั้น

ใช้คำภาษาฮีบรูซึ่งหมายถึง “ลาปาอาหรับ” และในข้อพระคัมภีร์นั้นได้แปลว่า “มนุษย์เถื่อน”

สัญลักษณ์ของอิสลามคือวงศัมา และในพระธรรมวิวรณ์บทที่เก้า ก็ได้ถูกแทนไว้เช่นกันด้วยม้าศึก

บนแผนภูมิศักดิ์สิทธิ์แห่งพระธรรมฮาบากุก ซึ่งประชากรของพระเจ้าได้รับแจ้งว่า “ไม่ควรถูกเปลี่ยนแปลง”

อิสลามก็ได้ถูกแทนไว้ด้วยม้าศึกเช่นกัน

และทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์กล่าวแก่นางว่า ดูเถิด เจ้ามีครรภ์ และจะคลอดบุตรชาย

และจะเรียกนามของเขาว่า อิชมาเอล เพราะพระยาห์เวห์ทรงสดับความทุกข์ลำบากของเจ้า

และเขาจะเป็นดังลาปา มือของเขาจะต่อสู้กับทุกคน และมือของทุกคนจะต่อสู้กับเขา

และเขาจะอาศัยอยู่ต่อหน้าบรรดาพี่น้องทั้งสิ้นของเขา ปฐมกาล 16:11, 12

การกล่าวถึงการกำเนิดของอิซมาเอลครั้งแรกนั้นสัมพันธ์อยู่กับ "การยับยั้ง" ซึ่งได้กลายเป็นสัญลักษณ์สำคัญประการหนึ่งที่สัมพันธ์กับศาสนาอิสลาม।

ฝ่ายซาราย ภรรยาของอับราม มิได้ให้กำเนิดบุตรแก่เขาเลย และนางมีสาวใช้คนหนึ่ง เป็นชาวอียิปต์ ชื่อฮาการ์ ซารายจึงกล่าวแก่อับรามว่า ดูเถิด บัดนี้พระยาห์เวห์ทรงห้ามข้าพเจ้ามิให้มีบุตร ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่าน จงเข้าไปหาสาวใช้ของข้าพเจ้า บางทีข้าพเจ้าอาจได้บุตรโดยนาง อับรามก็ฟังเสียงของซาราย ปฐมกาล 16:1, 2

ในการกล่าวถึงศาสนาอิสลามเป็นครั้งแรกอย่างเดียวกันนั้น ดังที่เป็นภาพแทนโดยการกำเนิดของอิซมาเอล ได้มีการเน้นย้ำเรื่องการยอมจำนนไว้ แนวคิดเรื่องการยอมจำนนเป็นหลักการพื้นฐานของศาสนาอิสลาม คำว่า "อิสลาม" มาจากคำภาษาอาหรับสองคำคือ "salaam" ซึ่งหมายถึง "สันติภาพ" และ "aslama" ซึ่งหมายถึง "ยอมจำนน" หรือ "มอบตน"

ศาสนาอิสลามสอนว่าผู้ศรัทธาควรยอมให้เจตจำนงของตนอยู่ใต้พระประสงค์ของอัลลอฮ์ (พระเจ้า) ในทุกด้านของชีวิต

เมื่อซารายตระหนักว่านางได้ตัดสติใจผิดพลาดโดยสนับสนุนให้อับราฮัมรับฮาการ์และให้กำเนิดอิซมาเอล นางจึงได้รับอนุญาตจากอับราฮัมให้ปฏิบัติต่อฮาการ์อย่างรุนแรง ทำให้ฮาการ์หนีออกจากเรือนของอับราฮัม ที่นั่นนางได้รับสารจากทูตสวรรค์

แต่อับรามกล่าวแก่ซารายว่า ดูเถิด หญิงทาสของท่านอยู่ในมือของท่านแล้ว จงกระทำแก่นางตามที่ท่านเห็นชอบเถิด และเมื่อซารายชมเชยนางอย่างหนัก นางก็หนีไปจากหน้าของซาราย และทูตของพระยาห์เวห์ได้พบนางที่บ่อน้ำพุแห่งหนึ่งในถิ่นทุรกันดาร ที่บ่อน้ำนั้นบนทางไปเมืองซูร์ และท่านกล่าวว่า ฮาการ์ หญิงทาสของซารายเอ๋ย เจ้ามาจากไหน และจะไปที่ไหน นางจึงตอบว่า ข้าพเจ้าหนีมาจากหน้าของนายหญิงคือซารายของข้าพเจ้า และทูตของพระยาห์เวห์กล่าวแก่นางว่า จงกลับไปหานายหญิงของเจ้า และยอมตนอยู่ใต้อำนาจของนาง และทูตของพระยาห์เวห์กล่าวแก่นางว่า เราจะหริเชื้อสายของเจ้าให้มากยิ่งขึ้น จนไม่อาจนับได้เพราะมีมากมาย และทูตของพระยาห์เวห์กล่าวแก่นางว่า ดูเถิด เจ้ากำลังมีครรภ์ และจะคลอดบุตรชาย และจะเรียกชื่อเขาว่าอิซมาเอล เพราะพระยาห์เวห์ได้ทรงสดับความทุกข์ลำบากของเจ้าแล้ว และเขาจะเป็นดังลาป่า มือของเขาจะต่อสู้คนทั้งปวง และมือของคนทั้งปวงจะต่อสู้เขา และเขาจะอาศัยอยู่ต่อหน้าพี่น้องทั้งสิ้นของเขา ปฐมกาล 16:6-12

การยับยั้งของอิสลาม "การนอบน้อมยอมจำนน" ซึ่งเป็นตัวแทนของลักษณะเฉพาะแห่งศาสนาอิสลาม และบทบาทของอิสลาม ล้วนปรากฏอยู่ในการกล่าวถึงอิซมาเอลเป็นครั้งแรกทั้งสิ้น และเป็นตัวแทนของดีเอ็นเอเชิงพยากรณ์ของอิสลามซึ่งถูกแทนไว้โดยวิบัติทั้งสามแห่งพระธรรมวิวรณ์ เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงนำประชากรของพระองค์กลับมาสู่ทางโบราณของเยเรมีย์แล้ว พวกเขาก็ยังตระหนักด้วยว่า "ลมทั้งสี่" ซึ่งถูกยับยั้งไว้โดยทูตสวรรค์ทั้งสี่ในพระธรรมวิวรณ์บทที่เจ็ดนั้น โดยเฉพาะเจาะจงหมายถึงลมทั้งสี่ของอิสลาม.

"เหล่าทูตกำลังยึดเหนี่ยวลมทั้งสี่ ซึ่งถูกพรัดมาเป็นม้าอันเกรี้ยวกราดที่พยายามจะหลุดพ้นและพุ่งไปเหนือพื้นพิภพทั่วทั้งโลก นำความพินาศและความตายไปตามทางของมัน" Manuscript Releases, เล่ม 20, 217.

"ม้าอันเกรี้ยวกราด" ของอิสลาม ซึ่งก็คือ "ลมทั้งสี่" ที่ถูก "ยับยั้ง" ไว้ในระหว่างที่การประทับตราคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันกำลังสำเร็จลงนั้น นำ "ความตายและความพินาศ" (Abaddon และ Apollyon) ไว้ใน "ทาง" ของตน เช่นเดียวกับที่ข้อจำกัดซึ่งถูกวางไว้เหนือฮาการ์

ได้บรรจุคุณลักษณะเชิงพยากรณ์ไว้ในสัญลักษณ์ของอิสลาม
ลมทั้งสี่และม้าอันเกรี้ยวกราดต่างก็ถูกยับยั้งไว้ และเมื่อข้อเท็จจริงนั้นถูกตั้งไว้แล้ว ก็เป็นที่ตระหนักว่า
การเริ่มต้นของวิบัติประการแรก ระบุถึงการยับยั้งที่มีต่ออิสลาม
ดังที่แสดงแทนโดยคำสั่งทางประวัติศาสตร์ของออบูบักร์.

และได้มีคำบัญชาแก่พวกมันว่า อย่าทำอันตรายแก่ภูเขานบนแผ่นดินโลก หรือสิ่งมีชีวิตใด ๆ
หรือบรรดาต้นไม้
แต่จงทำอันตรายเฉพาะมนุษย์เหล่านั้นซึ่งไม่มีตราประทับของพระเจ้าอยู่ที่หน้าผากของตน วิวรรณ 9:4

ทีละบรรทัด การเริ่มต้นของวิบัติประการที่สอง ซึ่งในการประยุกต์ใช้แบบสามชั้นของวิบัติทั้งสาม
ถูกวางซ้อนอยู่เหนือการเริ่มต้นของวิบัติประการแรก ระบุถึงการปล่อยทูตสวรรค์ทั้งสี่
ซึ่งในข้อนั้นเป็นภาพแทนของการปลดปล่อยญินฮาดครั้งใหญ่ประการที่สองของอิสลาม

ตรัสแก่วิทูตองค์ที่หก ผู้ซึ่งมีแต่นั้นมา จงปล่อยทูตสวรรค์ทั้งสี่ซึ่งถูกผูกไว้ที่แม่น้ำใหญ่ยูเฟรติส วิวรรณ
9:14

ดังนั้น จึงเป็นที่เข้าใจกันว่า ในช่วงเริ่มต้นของวิบัติประการที่สาม
อิสลามจะถูกทั้งปล่อยออกมาและถูกยับยั้งไว้พร้อมกัน ซึ่งนั่นเองเป็นคำพยานของซิสเตอร์ไวท์.

“ในเวลานั้น ขณะที่พระราชกิจแห่งความรอดกำลังจะสิ้นสุดลง
ความทุกข์ลำบากจะบังเกิดขึ้นบนแผ่นดินโลก และบรรดาประชาชาติจะพากันโกรธเคือง
หว่าก็ยังถูกเหนี่ยวรั้งไว้เพื่อมิให้ขัดขวางพระราชกิจของทูตสวรรค์องค์ที่สาม ในเวลานั้น ‘ฝนปลายฤดู’
หรือการชู่ใจให้สดชื่นจากเบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า จะมาถึง
เพื่อประทานฤทธิ์อำนาจแก่เสียงอันดังของทูตสวรรค์องค์ที่สาม
และเพื่อเตรียมวิสุทธิชนให้ยืนหยัดได้ในเวลาที่ภัยพิบัติเจ็ดประการสุดท้ายจะถูกเทลงมา” Early
Writings, 85.

เมื่อมีการตรวจสอบบันทึกทางประวัติศาสตร์ของอิสลาม ก็พบว่า
สงครามและความสำเร็จของอิสลามอาหรับแห่งภัยพิบัติประการแรกนั้น อิสลามเข้าใจว่าเป็น
“ญินฮาดครั้งใหญ่ครั้งแรก”
และว่าสงครามของจักรวรรดิออตโตมันที่เริ่มต้นขึ้นเมื่อทูตสวรรค์ทั้งสี่ถูกปลดปล่อยนั้น อิสลามเข้าใจว่าเป็น
“ญินฮาดครั้งใหญ่ครั้งที่สอง” โดยสอดคล้องกับการประยุกต์ใช้สามชั้น อิสลามเชื่อว่า
ญินฮาดครั้งใหญ่ครั้งที่สามและครั้งสุดท้าย ได้เริ่มต้นขึ้นเมื่อวันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 2001 ดังที่วิลเลียม มิลเลอร์
เคยเขียนไว้ว่า “ประวัติศาสตร์และคำพยากรณ์ ย่อมสอดคล้องกัน”

การประยุกต์แบบ “บรรทัดซ้อนบรรทัด” ของการปล่อยออกและการยับยั้งไว้พร้อมกัน
ดังที่แสดงโดยการวางแผนคำพยากรณ์เริ่มต้นของวิบัติประการที่หนึ่งและที่สองทับซ้อนกันนั้น
ได้รับการยืนยันอย่างสมบูรณ์โดยพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์ และทันทีภายหลังที่อิสลามโจมตีในวันที่ 11
กันยายน ค.ศ. 2001 ประธานาธิบดี George W. Bush
ได้วางการยับยั้งอิสลามไว้ทั่วโลกโดยการเริ่มต้นสงครามต่อต้านการก่อการร้ายของเขา
การปล่อยออกและการยับยั้งไว้พร้อมกันของ “ม้าพิโรธ” แห่งอิสลามนั้น ได้รับการยืนยันโดยพระคัมภีร์
โดยพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์ และโดยประวัติศาสตร์ด้วย.

บรรดาผู้ที่ “ติดตามพระเมษโปดก” กลับไปสู่ทางเก่าแห่งขบวนการมิลเลอไรต์ ย่อมพบ “การพักสงบ”
ซึ่งคือฝนชุกปลายฤดู ที่ซิสเตอร์ไวท์ระบุว่าเริ่มต้นขึ้นเมื่อบรรดาประชาชาติต่าง ๆ โกรธเคือง แต่ยังคงถูกยับยั้งไว้
ดังเช่นที่เป็นอยู่เมื่อวันที่ 11 กันยายน 2001.

และนิมิตทุกอย่างก็ลึ้มเหลว นั้นหมายความว่าอย่างไร? เพราะฉะนั้นจงบอกพวกเขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า.... วันเวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว และผลสำเร็จของนิมิตทุกอย่างก็เช่นกัน.... เราจะกล่าว และถ้อยคำที่เราจะกล่าวนั้นจะสำเร็จ จะไม่ยืดยาวออกไปอีก 'ชนชาติอิสราเอลกล่าวว่า นิมิตที่เขาเห็นนั้นเป็นเรื่องของวันข้างหน้าอีกนาน และเขาพยากรณ์ถึงกาลเวลาที่อยู่ห่างไกล เพราะฉะนั้นจงบอกพวกเขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า จะไม่มีถ้อยคำใด ๆ ของเราถูกยืดยาวออกไปอีก แต่ถ้อยคำที่เราได้กล่าวแล้วนั้นจะสำเร็จ' เอเสเคียล 12:21-25, 27, 28" The Great Controversy, 393.

ช่วงเวลาแห่งการประทับตราหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน ดังที่แสดงไว้โดยขบวนการแอ็ดเวนต์ระหว่างปี 1840 ถึง 1844 เป็นตัวแทนของช่วงเวลาในวาระสุดท้าย เมื่อ "ผลของนิมิตทุกอย่าง" "จะสำเร็จเป็นจริง" ประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ของวิบัติครั้งที่หนึ่ง เมื่อวางทับลงบนประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ของวิบัติครั้งที่สอง ย่อมชี้บ่งประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ของวิบัติครั้งที่สาม ซึ่งก็คือประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ของการประทับตราหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน ทั้งยังเป็นประวัติศาสตร์ของช่วงปี 1840 ถึง 1844 อีกด้วย ทั้งยังเป็นประวัติศาสตร์ที่งานของผู้สื่อสารซึ่งตระเตรียมทางไว้สำหรับพระผู้สื่อสารแห่งพันธสัญญาสำเร็จลุล่วงอีกด้วย เป็นประวัติศาสตร์ที่เขาทั้งสองของสัตว์ร้ายจากแผ่นดินโลกผ่านการเปลี่ยนผ่านจากที่หกไปสู่อุบัติ "ที่แปด" ซึ่ง "เป็นมาจากเจ็ด" เป็นประวัติศาสตร์ที่ผู้เผยพระวจนะทั้งสองถูกสังหารบนถนนนั้น ในวิวรรณ์ บทที่สิบเอ็ด

อย่างไรก็ดี สิ่งที่สำคัญไม่แพ้กันก็คือข้อเท็จจริงที่ว่า เพราะพระวจนะของพระเจ้าไม่เคยลึ้มเหลว ประกอบกับหลักการที่ว่าผู้พยากรณ์ทั้งปวงกล่าวถึงยุคสุดท้ายมากกว่ายุคอื่นใด ในวันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 2001 นั้น "วันแห่งคำพยากรณ์ก็ใกล้เข้ามา" ซึ่ง "ถ้อยคำทั้งหลายที่" พระเจ้าได้ตรัสไว้ "จะสำเร็จเป็นจริง" และ "จะไม่ถูกยืดยาวออกไปอีกต่อไป"

การกบฏในปี 1863

ได้กำหนดให้แอ็ดเวนติสม์แห่งเลาดีเซียพเนจรอยู่ในถิ่นทุรกันดารจนกว่าพวกเขาทุกคนจะตายหมด องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงหวนกลับมายังประวัติศาสตร์นั้นในวันที่ 11 กันยายน 2001 ดังที่พระองค์ได้ทรงกระทำกับอิสราเอลโบราณ ณ คาเดช.

การไปเยือนคาเดชครั้งแรกก่อให้เกิดการกบฏของสายลับสิบคน และนำมาซึ่งช่วงเวลาแห่งการพเนจรอยู่ในถิ่นทุรกันดาร เมื่อสิ้นสุดสี่สิบปี พวกเขากลับมายังคาเดชอีกครั้ง และที่นั่นเองโมเสสได้ตีศิลาเป็นครั้งที่สองและถูกห้ามมิให้เข้าสู่แผ่นดินแห่งพระสัญญา แต่พวกเขาได้เข้าไปพร้อมกับโยชูวา วันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 2001 ระบุถึงชนรุ่นสุดท้าย และพระเจ้าจะไม่ทรงยืดยาวพระวจนะของพระองค์ออกไปอีกต่อไป

เราจะกล่าวถึงข้อเท็จจริงนี้ในบทความถัดไป

"ประวัติแห่งชีวิตในถิ่นทุรกันดารของชนชาติอิสราเอลได้ถูกบันทึกไว้เพื่อประโยชน์ของอิสราเอลของพระเจ้าจนถึงวาระสุดท้ายแห่งกาลเวลา การทรงดำเนินของพระเจ้าต่อบรรดาผู้พเนจรในถิ่นทุรกันดาร ตลอดการเดินทางไปมาอย่างไร้จุดหมายของพวกเขา ท่ามกลางการเผชิญความหิว ความกระหาย และความอ่อนล้า และในการสำแดงฤทธิ์อำนาจของพระองค์อย่างน่าอัศจรรย์เพื่อบรรเทาความทุกข์ของพวกเขา ล้วนเป็นอุปมาแห่งสวรรค์ อันเปี่ยมด้วยคำเตือนและคำสั่งสอนสำหรับประชากรของพระองค์ในทุกยุคทุกสมัย ประสบการณ์อันหลากหลายของชนชาติฮีบรูเป็นโรงเรียนแห่งการเตรียมพร้อมสำหรับบ้านแห่งพระสัญญาของพวกเขาในคานาอัน

พระเจ้าทรงประสงค์ให้ประชากรของพระองค์ในยุคสุดท้ายนี้
ทบทวนด้วยใจที่ถ่อมตนและด้วยจิตวิญญาณที่พร้อมจะเรียนรู้
ถึงบททดลองอันเร่าร้อนที่อิสราเอลในสมัยโบราณได้ผ่านพ้นมา
เพื่อพวกเขาจะได้รับคำสั่งสอนในการเตรียมตนสำหรับคานาอันแห่งสวรรค์”

“ศิลาซึ่งเมื่อถูกตีตามพระบัญชาของพระเจ้าแล้วก็หล่นน้ำแห่งชีวิตออกมา เป็นสัญลักษณ์ของพระคริสต์
ผู้ทรงถูกตีและฟกช้ำ
เพื่อว่าโดยพระโลหิตของพระองค์จะได้มีการจัดเตรียมธารน้ำพุไว้เพื่อความรอดของมนุษย์ผู้กำลังพินาศ
ดังที่ศิลาได้ถูกตีเพียงครั้งเดียวฉันใด พระคริสต์ก็จะต้องทรง ‘ถูกถายบูชาเพียงครั้งเดียว
เพื่อทรงรับบาปของคนเป็นอันมาก’ ฉะนั้น แต่เมื่อโมเสสตีศิลาที่คาเดชด้วยความหุนหันพลันแล่น
สัญลักษณ์อันงดงามของพระคริสต์นั้นก็ถูกทำให้เสียไป
พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรามีได้ทรงต้องถูกถายเป็นเครื่องบูชาครั้งที่สอง
เพราะเครื่องบูชาอันยิ่งใหญ่ได้ถูกถายเพียงครั้งเดียวแล้ว บรรดาผู้ที่แสวงหาพระพรแห่งพระคุณของพระอ
องค์จึงจำเป็นเพียงทูลขอในพระนามของพระเยซู—ระบายความปรารถนาแห่งจิตใจออกมาในการอธิษฐานด้
วยใจสำนึกผิด การอธิษฐานเช่นนั้นจะนำบาดแผลของพระเยซูมาต่อพระพิภพองค์พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา
แล้วพระเจ้าให้ชีวิตซึ่งเป็นสัญลักษณ์โดยการไหลออกของน้ำแห่งชีวิตสำหรับอิสราเอลผู้กระหาย
ก็จะหล่นไหลออกมาใหม่อีกครั้งหนึ่ง”

“มนุษย์จะมีความหวังที่จะได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้าได้ ก็โดยความเชื่อที่มีชีวิตในพระองค์
และการเชื่อฟังพระบัญชาของพระองค์ด้วยความถ่อมใจเท่านั้น
ในโอกาสแห่งอัศจรรย์อันยิ่งใหญ่ที่คาเดช
โมเสสซึ่งอดโรยจากการบ่นพึมพำและการกบฏของประชาชนอย่างต่อเนื่อง
ได้ละสายตาดูจากพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ผู้ทรงช่วยเหลือเขา; เขามีได้ใส่ใจพระบัญชาที่ว่า ‘จงกล่าวแก่ศิลา
แล้วมันจะให้หน้าของมันไหลออกมา;’ และเมื่อปราศจากกำลังจากสวรรค์
เขาจึงถูกปล่อยให้ทำให้บ้านที่ชีวิตของตนต่างพร้อมด้วยการสำแดงอารมณ์และความอ่อนแอของมนุษย์
บุรุษผู้ซึ่งควรจะยับยั้ง และอาจยับยั้งได้อย่างบริสุทธิ์ มั่นคง และไม่เห็นแก่ตน จนสิ้นสุดงานของเขานั้น
ในที่สุดก็พ่ายแพ้ พระเจ้าทรงถูกทำให้เสื่อมพระเกียรติต่อหน้าชุมนุมชนอิสราเอล
ทั้งที่พระองค์อาจได้รับพระเกียรติ และพระนามของพระองค์ได้รับการถวายพระสิริ”

“การพิพากษาที่ทรงประกาศลงโทษโมเสสในทันทีนั้นเป็นสิ่งที่บาดลึกและน่าอัศจรรย์ยิ่งนัก—คือเขาจะต้อง
ตายก่อนที่จะข้ามแม่น้ำจอร์แดนไป พร้อมกับอิสราเอลผู้กบฏนั้น แต่จะให้มนุษย์ยืนยันหรือว่าพระเจ้าทรงปลื
บัตต่อผู้รับใช้ของพระองค์อย่างรุนแรงเกินไปเพราะความผิดเพียงครั้งเดียวนั้น?
พระเจ้าได้ทรงให้เกียรติโมเสสดังที่พระองค์มิได้ทรงให้เกียรติแก่มนุษย์ผู้ใดอื่นที่ยังมีชีวิตอยู่ในเวลานั้น
พระองค์ได้ทรงพิสูจน์ความชอบธรรมแห่งคดีของเขาค้างแล้วครั้งเล่า
พระองค์ได้ทรงสดับคำอธิษฐานของเขา และได้ตรัสกับเขาซึ่งหน้าดังที่บุคคลหนึ่งพูดกับมิตรสหายของตน
ยิ่งโมเสสได้รับความสว่างและความรู้มากเพียงใด ความผิดของเขาก็ยิ่งทวีความหนักขึ้นเพียงนั้น” Signs
of the Times, October 7, 1880.